

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 304/2020-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. júna 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gajdošíkom, Miletičova 23, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky „*postupom Okresného súdu Nitra, Krajského súdu v Nitre a Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky*“ a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. decembra 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou žiadal vysloviť porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) „*postupom Okresného súdu Nitra, Krajského súdu v Nitre a Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky*“ a priznať mu náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že na Okresnom súde Nitra (ďalej len „okresný súd“) sa viedlo konanie o žalobe sťažovateľa, ktorej okresný súd v celom rozsahu vyhovel rozsudkom č. k. 15 C 286/2016-40 z 21. júna 2017 (ďalej len „rozsudok“) a zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť sťažovateľovi 100 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň rozhodol o nároku sťažovateľa na náhradu trov konania. Rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 25. júla 2017. Dňa 17. augusta 2017 bol sťažovateľovi zaslaný zvukový záznam zo súdneho pojednávania, ktorý údajne neobsahoval celý priebeh pojednávania, konkrétne časť, v ktorej okresný súd vykonával dokazovanie/výsluch strany sporu, a obsahoval len záverečnú časť pojednávania, s čím bol sťažovateľ nespokojný. Nadväzne sťažovateľ popisuje obsah korešpondencie medzi ním a okresným súdom, v rámci ktorej mu zákonný sudca oznámil, že celý priebeh pojednávania je zaprotokolovaný v zápisnici z pojednávania aj na zvukovom nosiči, ktorý bol sťažovateľovi doručený. Uviedol tiež, že v konaní postupoval podľa § 188 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), poukázal na právoplatnosť rozsudku, ako aj na to, že sťažovateľ ako žalobca bol na pojednávaní, na ktorom boli vykonané dôkazy podľa § 204 CSP, prítomný.

3. Sťažovateľ, nespokojný s postupom a odpoveďou zákonného sudcu okresného súdu podal 12. februára 2019 predsedníčke okresného súdu sťažnosť na postup sudcu podľa § 63 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“).

4. Predsedníčka okresného súdu v odpovedi na sťažnosť sťažovateľa sp. zn. Spr. 1919/2019 z 18. marca 2019 (ďalej len „list z 18. marca 2019“) ozrejmla, že v predmetnom civilnom sporovom konaní sa uskutočnilo iba jedno pojednávanie, ktoré okresný súd vykonal bez prítomnosti žalovaného, keďže ten sa na pojednávanie napriek riadnemu predvolaniu nedostavil. Zo zápisnice o pojednávaní je zrejmé, že „*sudca po vyvolaní veci zistil neprítomnosť žalovaného, rozhodol, že sa bude pojednávať v jeho*

neprítomnosti, skonštatoval, že došlo k čiastočnému späťvzatiu žaloby, na pojednávaní oboznámil žalobu a vykonal dokazovanie stručným oboznámením podstatného obsahu listinných dokladov, ktoré boli pripojené k žalobe, uviedol predbežné právne posúdenie veci, vyhlásil dokazovanie za skončené, vyzval Vás na vyjadrenie k veci /záverečnú reč/ a vyniesol vo veci rozsudok, ktorý odôvodnil a dal poučenie o opravnom prostriedku“. K námietke sťažovateľa o tom, že vo zvukovom zázname nie je zachytený priebeh dokazovania, ale iba záverečná reč, predsedníčka okresného súdu uviedla, že pojednávanie je práve tou časťou konania, keď súd vec prejedná za účasti strán sporu, pokiaľ sú prítomné na pojednávaní, a keď vykonáva dokazovanie, pričom v danom prípade súd vykonal dokazovanie stručným oboznámením obsahu sťažovateľom predložených listín. Žiadne iné dokazovanie, napr. výsluch strán konania, svedkov, znalecké dokazovanie a pod. súd na pojednávaní nevykonával, pretože neboli stranami sporu navrhnuté. Vzhľadom na zákonný postup okresného súdu sťažnosť sťažovateľa vyhodnotila ako nedôvodnú.

5. Dňa 15. apríla 2019 podal sťažovateľ predsedovi Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti predsedníčkou okresného súdu, v ktorej opätovne namietal nesprávny procesný postup prvoinštančného súdu v jeho veci. Podpredsedníčka krajského súdu listom sp. zn. Spr 4005/19 z 10. mája 2019 (ďalej len „list z 10. mája 2019“) najskôr ozrejmila, že v zmysle § 62 ods. 1 zákona o súdoch je sťažnosť prípustná len v prípadoch, ak smeruje proti porušovaniu práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov alebo porušovaniu zásad dôstojnosti súdneho konania. V iných prípadoch sťažnosť prípustná nie je. Taktiež poukázala na § 32 ods. 2 zákona o súdoch, podľa ktorého riadenie a správa súdov nesmú zasahovať do rozhodovacej činnosti súdov. Nadväzne, posudzujúc sťažnosť sťažovateľa podľa jej obsahu, vyhodnotila, že smeruje výlučne proti správnosti procesného postupu súdu v konaní, ktorý súvisí s rozhodovacou činnosťou, a preto ju nemožno preskúmať v rámci sťažnostného konania. Právomoc na takýto prieskum je totiž zverená len súdom odvolacím v rámci odvolacieho konania alebo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v rámci konania o dovolaní. Námietky spochybňujúce správnosť procesného postupu súdu prvej inštancie predstreté sťažovateľom by tak mohli byť posudzované len v rámci odvolacieho konania. Opravný prostriedok proti rozsudku okresného súdu však žiadna zo strán sporu nepodala. K tomu pre úplnosť dodala, že skutkové zistenia uvedené

predsedníčkou okresného súdu vo vybavení sťažnosti osvedčuje obsah spisu a tiež zvukový záznam, a preto sa stotožnila s jej záverom o nedôvodnosti sťažnosti sťažovateľa.

6. Podaním doručeným Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) 30. mája 2019 sťažovateľ žiadal, aby ministerstvo prešetrilo odpoveď podpredsedníčky krajského súdu. Ministerstvo listom č. k. 40495/2019-151 z 18. júna 2019 (ďalej len „list z 18. júna 2019“), najskôr poukázalo na príslušné ustanovenia zákona o súdoch, v zmysle ktorých všeobecné súdy pri vybavovaní jeho sťažnosti postupovali a následne s poukazom na znenie § 67 ods. 1 zákona o súdoch skonštatovalo, že nemá právomoc prešetriť jeho sťažnosť v tzv. „treťom stupni“.

7. V ten istý deň doručil sťažovateľ ministerstvu i podnet na začatie disciplinárneho konania proti sudcovi okresného súdu JUDr. Jánovi Kováčovi, ktorý bol zákonným sudcom v jeho kauze, tiež proti predsedníčke okresného súdu a podpredsedníčke krajského súdu. Minister spravodlivosti v liste č. k. 40495/2019-151 z 11. októbra 2019 (ďalej len „list z 11. októbra 2019“) k jeho podnetu v podstatnom uviedol, že zákonného sudcu nie je možné disciplinárne stíhať, pretože v zmysle § 17 písm. i) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch a príseďiacich“) došlo k zániku funkcie sudcu. Pokiaľ išlo o vyvodenie zodpovednosti voči predsedníčke okresného súdu a podpredsedníčke krajského súdu v súvislosti s údajnou svojvoľnosťou ich odpovedí na jeho sťažnosti, uviedol, že ich odpovede nemožno považovať za súdne rozhodnutia, ale za odpovede orgánov riadenia a správy súdu na sťažnosť (žiadosť) podľa zákona o súdoch. Zároveň prešetril sťažovateľom namietané nedostatky a skonštatoval, že nezistil také skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prijatie opatrení v zmysle § 116 zákona o sudcoch a príseďiacich, a preto nevyužil oprávnenie podať návrh na začatie disciplinárneho konania proti predsedníčke okresného súdu a podpredsedníčke krajského súdu.

8. Popísaným postupom okresného súdu, krajského súdu a ministerstva bolo podľa názoru sťažovateľa porušené jeho právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože mu odopreli realizovať jeho procesné práva. Sťažovateľ namieta, že sudca okresného súdu nevyhotovil záznam technickým zariadením určeným na zaznamenávanie

zvuku v konaní so stranou sporu v časti vykonávania dokazovania, v dôsledku čoho mu bolo znemožnené uplatnenie jeho procesných práv voči sudcovi, ktorý „svojevoľne, bez zákonného odôvodnenia rozhodol o odmietnutí uznať mu zákonné úroky z omeškania, prípadne ich modifikovať“. V dôsledku tohto postupu okresného súdu prišlo k nenapraviteľnej ujme na strane sťažovateľa spočívajúcej v nemožnosti plnohodnotne využiť jeho procesné a hmotné práva. V ďalšom postupe okresný súd, krajský súd a ministerstvo nekonali v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku a zákona o sudcoch a prísediacich, čím porušili právo sťažovateľa na súdnu ochranu.

9. Na tomto základe sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu priznané Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Nitra, Krajského súdu v Nitre, Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky porušené bolo.

Okresný súd Nitra je povinný nahradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume (slovom) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Juraja Gajdošíka, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon

č. 314/2018 o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej

platnej a účinnej normy na zistený stav veci. Všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu.

17. Zmyslom a účelom ústavného práva na súdnu ochranu je zaručiť, resp. umožniť každému reálny prístup k súdu, a to po splnení podmienok ustanovených zákonom (I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). Článkom 46 ods. 1 ústavy sa teda zaručuje predovšetkým prístup k súdu, pretože len v takom prípade sa vytvárajú podmienky na domáhanie sa práva na súdnu ochranu (II. ÚS 71/97).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

18. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti identifikuje (iba) „*okresný súd, krajský súd a ministerstvo*“ ako porušovateľa jeho práva, avšak neoznačil akty aplikácie práva, ktoré namieta. Zároveň je potrebné uviesť, že z obsahu podnetov sťažovateľa (okrem konkrétneho podnetu ministrovi na začatie disciplinárneho konania, pozn.) nevyplýva, akej konkrétnej nápravy sa sťažovateľ domáhal v rámci ich vybavovania a aká mu v jeho prípade nebola poskytnutá. Inými slovami, ústavnej sťažnosti chýba previazanosť na porušenie sťažovateľom označeného základného práva.

19. S ohľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že petit ústavnej sťažnosti v spojení s jej odôvodnením nie je vymedzený jasne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby bolo možné jednoznačne určiť východisko pre rozhodnutie ústavného súdu o danej veci. Napriek tomu, že sťažovateľ si uvádza titul „JUDr.“ a napriek zastúpeniu sťažovateľa advokátom, ktorý koncipoval predmetnú ústavnú sťažnosť, táto pôsobí ako celok zmätočne, vytvára priestor pre mnohé dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

20. Napriek týmto nedostatkom ústavný súd, vychádzajúc z materiálneho prístupu ochrany ústavnosti, „vydedukoval“ z obsahu ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených nespokojnosť sťažovateľa s postupom predsedníčky okresného súdu a podpredsedníčky krajského súdu s vybavením jeho sťažnosti a žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti podľa zákona o súdoch, ktoré sa týkali neúplného zvukového záznamu z priebehu pojednávania vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 15 C 286/2016. Sťažovateľ tvrdí, že mu bola znemožnená realizácia procesných práv na podklade zvukového záznamu ako dôkazného prostriedku proti sudcovi, ktorý svojvoľne rozhodol o zastavení konania v časti úrokov z omeškania.

20.1 Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd už tradične poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, v zmysle ktorého má sťažovateľ právo domáhať sa ochrany práv a slobôd pred ústavným súdom iba v prípade, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. To znamená, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

20.2 Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá ústavnú sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

20.3 Podľa § 55 v spojení s 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

20.4 S ohľadom na už uvedené ústavný súd sumarizuje, že sťažovateľ sa pokúša, resp. snaží previazať výsledok právoplatne skončeného civilného sporového konania v jeho veci s nadväzujúcim postupom príslušných orgánov súdu, ktoré vybavovali jeho sťažnosť na postup súdu. V civilnom sporovom konaní okresný súd žalobe sťažovateľa vyhovel. V zmysle rozsudku okresného súdu bolo konanie v časti úrokov z omeškania zastavené, pretože sťažovateľ pred začatím pojednávania vzal žalobu v tejto časti späť. Na pojednávaní, na ktorom bol rozsudok vyhlásený, nevzniesol sťažovateľ proti protokolácii do zápisnice žiadne námietky a proti rozsudku okresného súdu nepodal opravný prostriedok. Pokiaľ je teda sťažovateľ nespokojný s rozhodnutím v jeho veci v časti úrokov z omeškania, svoje výhrady k nemu mohol a mal formulovať v opravnom prostriedku, čo však neurobil, a teda nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. Procesnú pasivitu v tomto smere nemožno preklenúť sťažnosťou na postup sudcu, ktorý rozhodol v jeho kauze, očakávajúc dosiahnutie iného výsledku.

20.5 Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa nasmerovanú proti listu predsedníčky okresného súdu z 18. marca 2019 a listu podpredsedníčky krajského súdu z 10. mája 2019, ktorým prešetrila vybavenie sťažnosti, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú. K tomu ústavný súd dodáva, že ústavnú sťažnosť v tejto časti bolo možné odmietnuť i podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde, teda z dôvodu oneskorenosti jej podania (pozri bod 21).

21. Pokiaľ ide o ústavnú sťažnosť namierenú proti listu ministerstva z 18. júna 2019, ktorým ministerstvo reagovalo na žiadosť sťažovateľa o prešetrovanie odpovede podpredsedníčky krajského súdu, ústavný súd bez potreby podrobnejšieho rozboru napadnutého aktu konštatuje oneskorenosť ústavnej sťažnosti v tejto časti.

21.1 Jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty

je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene.

21.2 List ministerstva bol sťažovateľovi doručený 22. júna 2019. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 19. decembra 2019, t. j. celkom zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty od doručenia listu ministerstva sťažovateľovi. Preto ju ústavný súd v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

22. Napokon ústavný súd preskúmal list ministra z 11. októbra 2019, vo vzťahu ku ktorému konštatuje včasnosť podania ústavnej sťažnosti. V tejto súvislosti ústavný súd ozrejmuje, že ústavnou sťažnosťou je možné namietat' každý akt aplikácie práva bez ohľadu na to, či sa aplikácia realizuje na podzákonnej, zákonnej alebo ústavnej úrovni. Môže ísť dokonca aj o neformálne vyriešenie veci, napr. prípisom. Ak je výsledkom aplikácie práva alebo rozhodovacej činnosti akt, ktorý potencionálne porušuje práva a slobody, ústavný súd ho má právomoc v konaní o ústavnej sťažnosti posúdiť. Dôležité je teda skúmať, či právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zasahuje do právnej sféry navrhovateľa [vznik, zmena alebo zánik práv alebo povinností (Lalík, M., Lalík, T. Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár. Bratislava : Wolters Kluwer SR s. r. o., 2019. s. 366.)].

22.1 Právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti vyžaduje, aby bol sťažovateľ priamo alebo sprostredkované dotknutý na svojich základných právach a slobodách. O prítomnosti tejto previazanosti má ústavný súd v prípade sťažovateľa pochybnosť. Skutočnosť, že minister nezačal na podnet sťažovateľa disciplinárne konanie, nemala totiž žiaden vplyv na vec sťažovateľa, nemala potenciál zlepšiť (ani zhoršiť) jeho právne postavenie a dokonca nemá ani akademický charakter.

22.2 Ako vyplýva z listu z 11. októbra 2019, minister podrobne preskúmal a popísal postup všeobecných súdov, pokiaľ išlo o vybavenie sťažností sťažovateľa, následne posúdil návrh sťažovateľa na disciplinárne stíhanie zákonného sudcu, predsedníčky okresného súdu i podpredsedníčky krajského súdu v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami a na ich

podklade dal s'azovateľovi zrozumiteľnú odpoveď na to, prečo nevzhliadol žiaden dôvod na to, aby voči nim podal návrh na začatie disciplinárneho konania. Skutočnosť, že minister nereagoval na podnet podľa predstáv s'azovateľa, nemôže sama osebe zakladať porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy.

22.3 Vzhľadom na skutočnosť, že minister nepostupoval v rozpore s platnými právnymi predpismi a ich ustanovenia nevykladal a neaplikoval ústavne nekonformným spôsobom, ústavný súd odmietol i túto časť ústavnej s'aznosti s'azovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

23. Keďže ústavná s'aznosť bola odmietnutá, rozhodovanie o návrhu s'azovateľa týkajúcom sa trov konania stratilo opodstatnenie, a preto sa ním ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu